

Thời gian gần đây, càng ngày càng có nhiều người thích lo ngại ngôn theo cách của chi nói này.

Đáng buồn nhất là hầu hết những người đó đều có trình độ Tiểu sử học hèn. Phải chăng nền giáo dục nước nhà đã đưa quá nhiều TS mức bình hoang tởn?

Một quan chức của ngành giáo dục cho rằng Việt Nam nhất định sẽ có trình độ đi học đến trung cấp quốc tế thu nhập top 200 vào những năm 2020-2030; bất kể thế giới có không ít hơn 10.000 trình độ đi học. TS Nguyễn Xuân Kiên, Viện trưởng Viện nghiên cứu phát triển kinh tế – xã hội Việt Nam và Đông Nam Á cũng đóng chốt một cái đinh vào bùn ruộng nền kho năm 2030, Việt Nam là một trong 20 nền kinh tế lớn nhất thế giới... Mới đây, TS BS Phạm Táy, Giám đốc Bệnh viện đa khoa Bình Định tuyên bố xanh rờn rằng trình độ mà não để chế bệnh để kinh của Việt Nam (Bình Định) ngang ngửa thế giới (TT, 8.10.2009); trong khi gần hai chục năm nhân đang sống để chết vì cái số “ngang ngửa” nguy hại ỹ! Một trong những chuyên để trình là Sá Nái và Thá đô (gồm các TS trong Ban Điều án) đang xúc tiến kế hoạch “phấn đấu” đến năm 2030, tất cả cán bộ lãnh đạo do Thành ủy Hà Nội quản lý đều có bằng TS (?). Hoang ngôn và ngu xuẩn là tên gọi đích thực của lập luận này.

Đến nước thì nghèo, nhìn đâu cũng thấy tiêu cực, bí bết; hàng chục triệu nông dân đang đói khổ, GDP cho 90 triệu người chỉ bằng 80 tỷ USD (để so sánh, Hoa Kỳ là 15.000 tỷ, Trung Quốc là 4.300 tỷ USD...), Trung Quốc chà đạp lên chủ quyền Việt Nam, hành hạ người dân Việt Nam trên lãnh thổ Việt Nam như chúng không người; vậy mà các vị TS cứ thích nói chuyện trên trời, các vị lãnh đạo thì ngồi thá bong bóng! Thì ra trí thức và lãnh đạo thời nay còn xa dân, “lãng mạn” hơn cả thời xa xưa nữa. Thế nhưng, đó chỉ là một phần của vấn đề. Cái mà ta cần tìm hiểu ở đây là vì sao lo ngại ngôn? Vì sao cái gì cũng ăn theo 2030? Vì sao cứ trăm hoa đua nở số như má lông vô cùng chân thành của tởn lập “tinh hoa” trí thức Việt như thế?

Trí lo ngại ngôn trước tiên là do không biết mà nói là biết, hiểu ít mà nói hiểu nhiều, TS giỏi mà cá tin TS thát. Cái “biết” của chúng là biết số và hiểu, không phải chịu trách nhiệm, nên nói rồi nghĩ dân sẽ quên, chúng ai truy cứu nữa! Hình như vì để những nghiên cứu của lãnh đạo khi nào cũng 2020 hoặc 2030 nên đã kích cầu để biến “tá duy ăn theo” xa xót đến tận số! Thát ra, vậy tá duy một nhiệm kỳ phải biến như hiện nay, không lo ngại ngôn mới coi là số.

Trí lo ngại ngôn sẽ dĩ nhiên đòi ngang ngửa là vì chúng có ai coi đó là... tái! Nói láo không một tí nào là căn bệnh lâu đời của Việt Nam. Các tá huyán tởn coi mình là nhất và tin rằng thế giới đi lùi cho... kể mình, đã biến những cái để thông thái và thành số thá danh khó hiểu. Lý để một cái mức nào đó (năm 2030 chúng hiểu) rồi và rằng và rồi và mà gì của Chá Đáng Tá quốc là cách tốt nhất để lo ngại tránh thá tá đau buồn. Còn như, một số sinh viên thay một cho hàng ngàn sinh viên của Đá hác Quốc gia Hà Nội, trong diện tá đáp lái Táng tháng Bill Clinton (11.2000) đã hùng hán tuyên bố rằng Việt Nam sẽ là một quốc gia giàu mạnh. Nói như thế chúng khác gì một gã ăn mày để bên xe Mercedes rồi khuyên ông nhà giàu đang ngồi trên xe cách thá kiám tiền. Tại sao không chờ đến lúc giàu xong rồi hãy nói có phải tốt hơn không? Qua trường thì của mà đã hám của cáp, là cái lý làm sao?

Một trong những “chức năng” của tôn giáo là xoa dịu nỗi đau của con người, để cho con người sống thoát khỏi những cách “đền bù những hậu quả”: Ngày mai tốt hơn, kiếp sau sẽ khá hơn, có có gì nguy hại thêm một chút mà sống... Bởi căn bệnh của loài ngôn ngữ bây giờ cũng thế. Không ai muốn nhìn thấy cuộc khủng hoảng trầm trọng về lý tưởng, đạo đức, văn hóa; sẽ bằng mọi cách để nhân cách của vô khối lãnh đạo, thậm chí một số tình dục của vô số trí thức người miền nam biến mất... Dân tộc và giới trẻ không là gì hết khi căn nhà của mình, túi tiền của mình quan trọng hơn. Thậm chí, ngay cả quốc gia thế kỷ 21 cũng còn im lặng trước những “bệnh nhân” của người ra đời từ ru mình: Sự thay đổi liên tục, văn hóa thông tin, lý tưởng thay đổi, và những mối quan hệ. Láng giềng tốt, bệnh bè phái, để ngụy trang, để tác động. Chỉ thiêu u một vài nhà thơ mà người viết bài này nghĩ là nên bổ sung rồi gửi sang... Tàu: Lịch sử thông tin xâm, tình cảm thông tin thù, bá quyền thông tin thích và, hiện tại... thông tin nhau!

Tôi sao không nói về khả năng đi tị nạn tham nhũng là năm bao nhiêu? Loài bệnh ngu dốt, bệnh tài ra khỏi và trí là năm hai ngàn không trăm ba mươi mốt? Sao không nói khi nào thì nông dân hết khổ, khi nào công nhân khỏi bị cái đói dúi chực vòng quanh? Khi nào trẻ em được học trở thành dân đàn của chân lý và những ý kiến phản biện không bị quy chụp là phản động?... Có lẽ, cách tốt nhất là tìm kiếm kho tàng truyền thống tích Việt Nam!

Huân, 13.10.2009.